

Το κίνημα εμφανίζεται με τη μορφή της άμπωτης και της πλημμυρίδας. Το είδαμε το 2010-2012 στην Ελλάδα, ύστερα στο ιστορικό δημοψήφισμα του 2015 (αυτές τις μέρες συμπληρώνονται δυο χρόνια) και λίγο μετά το ριζοσπαστικό κοινωνικό ρεύμα εμφανίζεται στη Γαλλία, στις ΗΠΑ και στην Αγγλία. Αλλά το ριζοσπαστικό αυτό ρεύμα περνά από πάνω μας και το καρπώνονται άλλοι.

Με αποτέλεσμα η όλη κατάσταση - διαρκής επίθεση ΕΕ, ΔΝΤ, ΕΚΤ και κυβέρνησης, ο αγώνας που καθυστερεί, αλλά δεν ανατρέπει την κανιβαλική πολιτική των μνημονίων- να δημιουργεί μια κοινωνική κατάσταση που ολοένα δυσκολεύει. Να θρυμματίζονται οι κοινωνικοί δεσμοί. Να κλείνονται άνθρωποι στο σπίτι και στον εαυτό τους, ο γείτονας να τσακώνεται με το γείτονα, ο φίλος με το φίλο. Οι οικογένειες να σκορπούν, τα παιδιά να μεταναστεύουν. Να εντείνονται ανησυχητικά τα σημάδια κοινωνικής απάθειας, του υποβόσκοντος νεοφασισμού, της εναπόθεσης της ελπίδας από εργαζόμενους στη θρησκεία.

Και η αριστερά (ΚΚΕ, ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΛΑΕ, μ-λ ρεύμα, τροτσκιστικό ρεύμα, μαχόμενη αναρχία);

Τι κάνει για να αλλάξει αυτή η κατάσταση;

Στην πράξη όσο δυσκολεύουν τα πράγματα τόσο παραμένουν στα ίδια προγράμματα, τις ίδιες πρακτικές και τόσο περισσότερο τσακώνονται αναμεταξύ τους.

Φυσικά όλοι ξέρουμε ότι μεταξύ των αριστερών κομμάτων και οργανώσεων υπάρχουν διαφορές, όχι μόνο στρατηγικού αλλά και τακτικού χαρακτήρα. Οι διαφορές αυτές δεν μπορεί, όσο κι αν θέλει κάνεις, να καταργηθούν γιατί βασίζονται τόσο στα διαφορετικά συμφέροντα που εκφράζουν τα κόμματα της αριστεράς, όσο και στην ατομική και συλλογική πρόσληψη της πραγματικότητας που διαφέρει από άτομο σε άτομο, από συλλογικότητα σε συλλογικότητα.

Όμως άλλο αυτό, κι άλλο να αδυνατούμε **να σχεδιάσουμε τα βήματά μας και να παλέψουμε από κοινού.**

Τι σόι αριστερά είμαστε, που αν και παλεύουμε κατά μόνας, δεν μπορούμε να σχεδιάσουμε και να παλέψουμε από κοινού για το ψωμί, την δουλειά, το επίδομα ανεργίας, την παιδεία, την υγεία, τη φοροληστεία, τους πλειστηριασμούς, τα προβλήματα που αφορούν την άμεση επιβίωση του λαού;

Τι σοι αριστερά είμαστε, που δεν μπορούμε να σχεδιάσουμε και να παλέψουμε από κοινού για να μην περάσει στην πράξη η κατάργηση του δικαιώματος της απεργίας (με την καθιέρωση του 50% +1), την ίδια στιγμή που οι ίδιοι οι αστοί βγάζουν κυβερνήσεις με ποσοστά του 12,7%; (εκλογή του Μακρόν στις βουλευτικές γαλλικές εκλογές).

Τι σοι αριστερά είμαστε, που δεν παρεμβαίνουμε από κοινού για την ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος με κορμό τις δικές του οργανώσεις, τα δικά του όργανα πάλης, κόντρα στην αστικοποιημένη και γραφειοκρατική ηγεσία των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, **ενώ την ίδια στιγμή προτάσσουμε στο σήμερα διαρκώς και ανέξοδα διάφορες εκδοχές κυβέρνησης** (προοδευτική, αριστερή, εργατολαϊκή, επαναστατική κ.α) που όντως χρήζουν κατάλληλης πολιτικής προβολής αλλά στον χρόνο τους;

Τι σοι αριστερά είμαστε, που ενώ ορκιζόμαστε νυχθημερόν στο όνομα του μαζικού κινήματος δεν μπορούμε να κατανοήσουμε ότι αυτό που απαιτείται σήμερα, με τους συγκεκριμένους συσχετισμούς και όχι σε κάποιες άλλες καταστάσεις, είναι ένα **κοινό πολιτικό πρόγραμμα παρέμβασης στο μαζικό κίνημα για την αντιμετώπιση των προβλημάτων της άμεσης επιβίωσης του λαού, μαζί με το δημόσιο διάλογο και την αντιπαράθεση, ακόμα και την πολεμική, αλλά με ένα πολιτισμό, γι' αυτά που διαφωνούμε ως προς την πολιτική και τη στρατηγική;**

Και πώς θα γίνει αυτό, αφού διαφωνούμε για την έξοδο από το ευρώ και την ΕΕ, για τη διαγραφή του χρέους (άλλος με λαϊκή εξουσία, άλλος χωρίς λαϊκή εξουσία, άλλος να φύγουμε πρώτα από το ευρώ και μετά από την ΕΕ κ.α);

Όλα αυτά είναι σημαντικά ζητήματα για μια προγραμματική συμφωνία. Και όσο δεν θα κατακτιέται μια συναντίληψη για αυτά όπως πχ μια εργατολαϊκή έξοδο από την ΕΕ, μια τέτοια συμφωνία δεν θα μπορεί να επιτευχθεί.

Αλλά γιατί πρέπει να συμφωνούμε στα παραπάνω για να σχεδιάσουμε και να παλέψουμε από κοινού για να πάρουν επίδομα οι άνεργοι, για ανεβούν οι μισθοί και οι συντάξεις, για να καταργηθούν οι ελαστικές σχέσεις εργασίας, για να μειωθούν οι ώρες εργασίας χωρίς μείωση των αποδοχών, για να σταματήσει η φορομνηξία των λαϊκών στρωμάτων, για να μπει φραγμός στις ιδιωτικοποιήσεις, για να αυξηθούν οι δαπάνες για τη δημόσια υγεία και παιδεία, για να μην καταργηθεί το δικαίωμα στην απεργία, για να υπάρχουν ελεύθερες συλλογικές διαπραγματεύσεις, για να μην γίνονται κατασχέσεις πρώτης κατοικίας κ.α;

Ο κάθε ένας από αυτούς τους στόχους μπορεί να επιβληθεί, εν μέρει κι ασταθώς, στην κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ(και σε κάθε αστική κυβέρνηση) με σκληρούς εργατικούς, λαϊκούς αγώνες από ένα κοινωνικό και πολιτικό μέτωπο πάλης με μοχλό το αναγεννημένο εργατικό λαϊκό κίνημα, παρά την ΕΕ αλλά και ενάντια της, παρά το χρέος αλλά και εναντίον του.

Επιπλέον, το καθένα απ αυτά και όλα μαζί, δεν έρχονται σε αντίθεση με το νεοφιλελευθερισμό, την ΕΕ, το ΔΝΤ και την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ που εφαρμόζει με θρησκευτική ευλάβεια τη μνημονική πολιτική;

Άρα παλεύοντας σχεδιασμένα και από κοινού γι αυτά δεν παλεύουμε ενάντια στην ουσία της πολιτικής του κεφαλαίου, της ΕΕ, του ΔΝΤ, της ΕΚΤ, των μνημονίων και της κυβέρνησης;

Ασφαλώς και υπάρχουν διαφορές στην συνολική πολιτική λύση που προτείνει κάθε δύναμη της αριστεράς.

Αλλά αυτές οι διαφορές πρέπει να αποτελούν εμπόδιο για την κοινή και σχεδιασμένη δράση των δυνάμεών μας στο μαζικό κίνημα;

Ή πρέπει ταυτόχρονα με την κοινή μας πάλη για κατακτήσεις που θα σπάνε επιμέρους πλευρές της επίθεσης και θα ανοίγουν το δρόμο για μια συνολική αντικαπιταλιστική ανατροπή της επίθεσης να συζητούνται οι διαφορετικές μας απόψεις ανοιχτά και δημόσια μπροστά στο εργατικό λαϊκό κίνημα και να αποφασίζει το ίδιο το κίνημα γι αυτές;

Κατακτήσεις που έχουν όχι μόνο μεγάλη αξία για την καθημερινή ζωή μας, αλλά και που θα δίνουν θάρρος, αισιοδοξία και αυτοπεποίθηση στο εργατικό-λαϊκό κίνημα ότι μπορεί τα πράγματα να πάνε αλλιώς.

Γιατί οι άνθρωποι όταν «τσακίζονται» όχι μόνο δεν επαναστατούν, «μετατρέπονται σε φτωχοδιάβολους».

Εκεί λοιπόν, στην πραγματική κίνηση των μαζών, στο λαϊκό ποτάμι των αγωνιστών, εκεί επιβάλλεται να

μιλήσει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ με την αυτοτέλεια της, με τις δικιές της προκηρύξεις για να ενώνει και όχι να χωρίζει, και για τα μεγάλα ζητήματα της αντικαπιταλιστικής αποδέσμευσης από την Ευρωπαϊκή Ένωση, της διαγραφής του δημόσιου χρέους, της επανάστασης, της εργατικής εξουσίας και κυβέρνησης, της χειραφετημένης και χειραφετητικής κοινωνίας.

Αυτό είναι επαναστατικό στο σήμερα.

Διαφορετικά, αν συνεχίσουμε να μένουμε ακίνητοι χρόνια τώρα στη βολή του προγράμματός μας, αν συνεχίσουμε ο καθένας στο ίδιο βιολί της κομματικής μας αυτοδικαίωσης, τότε οδηγούμε με μαθηματική ακρίβεια σε μακρόχρονη ήττα το λαϊκό κίνημα.

Και ο λαός θα μας βάλει όλους μαζί στο καλάθι των αχρήστων της ιστορίας.

Έχουμε ήδη αργήσει σύντροφοι.

Ας αναλάβουμε, έστω τώρα, όλοι μας το μερίδιο των ευθυνών που μας αναλογεί.